

De Mens als Mijnwerktuig

Laten we deze analyse nu uitdiepen door verbanden te leggen met het concept van de 'Uitzonderingstoestand' van de filosoof Giorgio Agamben en de manifestatie van dat concept in instellingen als Guantanamo Bay. Het in kaart brengen van coronacritici door het leger en de echo hiervan in de mainstreammedia, weerspiegelt deze zelfde *uitzonderingstoestand* - een instrument dat wordt ingezet om angst in te boezemen en controle uit te oefenen.

Agambens *uitzonderingstoestand*, een crisistoestand waarin normale wetten worden opgeschort, kan worden gezien als een spiegelbeeld van *might is right* in zijn meest extreme vorm. Deze toestand maakt het mogelijk macht uit te oefenen, ongehinderd door de checks and balances van een democratische samenleving. Guantanamo Bay, met zijn onbepaalde detenties zonder proces, is een sombere belichaming van dit concept. Het toont de ruwe manifestatie van macht, waarbij de gebruikelijke normen van recht en gerechtigheid worden opzijgeschoven onder het mom van nationale veiligheid en het 'algemeen belang'.

Het in kaart brengen van coronacritici door het leger, zoals uitgedragen door de mainstreammedia, is geenszins onschuldig, maar eerder een vorm van subtiele dwang om angst in te boezemen en controle over het verhaal rond de pandemie uit te oefenen. De onderliggende boodschap is hier sinister: wijk af van het mainstreamdiscours en u zult zichzelf het onderwerp vinden van een aan fascisme grenzende staatscontrole.

Deze tactieken vertonen een innige verwantschap met de handelingen van het Might is Right-principe - de willekeurige drone-aanvallen uitgevoerd zonder rechtmatig proces, en de

machtdynamiek tussen Big Pharma, de psychiatrie en de linkse beweging. Al deze voorbeelden onderstrepen de verschuivende contouren van de moderne politieke ideologie is er een fascinerende paradox ontstaan binnen het linkse centraliteit van macht en controle, de opschorting van normale regels en de marginalisering van afwijkende stemmen.

Binnen de verschuivende contouren van de moderne politieke ideologie is er een fascinerende paradox ontstaan binnen het linkse spectrum: een onverklaarbare verstrengeling met Big Pharma en de instelling van de psychiatrie. Deze ontwikkeling is intrigerend, gezien de historische toewijding van links aan het bekritisieren van systematische machtsstructuren.

De tegenstrijdigheid wordt nog dieper wanneer men het werk van Michel Foucault in ogenschouw neemt, die de onderdrukkende mechanismen van psychiatrisch discours in de samenleving zorgvuldig ontleepte. Dit essay streeft ernaar deze schijnbare incongruentie te doorgronden en te verkennen hoe het idee van ‘might is right’ deze dynamieken doordringt.

Foucaults analyse van “waanzin” onthulde het als een sociaal geconstrueerde categorie, een middel waarmee samenlevingen niet-conforme individuen marginaliseren en onderdrukken. Voor Foucault diende de psychiatrische instelling als een politiek gedreven apparaat, met de macht om te classificeren wat “normaal” is en wat “abnormaal”, en zo de gedragsnormen van de samenleving te dicteren. In zijn baanbrekende werk, “Waanzin en Beschaving”, portretteerde Foucault geestesziekte als een manipulatie van macht, een hulpmiddel dat wordt gebruikt om mensen en groepen te marginaliseren die zich niet conformeren aan de heersende orde.

En toch, als je naar het ‘linkse’ veld kijkt, zou je denken dat Foucault nooit heeft bestaan. Kunnen ze zijn standpunten niet begrijpen? Waarom zijn zoveel linkse mensen zo gretig om de

bestaande machtsstructuren hun 'realiteit' te laten dicteren als het gaat om hun eigen hersenen of 'geestelijke gezondheid'? Zoals ik eerder opmerkte, leunt de Lacaniaanse definitie van psychose sterk op het idee dat mensen 'hun eigen realiteit construeren'. Het idee dat men tegen machtsstructuren zou zijn, maar ze je realiteit en je hersenen volledig laat dicteren 'omdat hun dystopie je slecht deed voelen', is belachelijk als je het zo formuleert. Maar de formulering is precies waar het probleem ligt.

Deze mensen zijn subtiel overtuigd geraakt van het idee dat zijzelf het kernprobleem vormen, overtuigd dat hun 'hersenen gebrekkig zijn' en dat ze medicamenten behoeven om in de eindeloze afgrond van een mild-gelukzalige vergetelheid te worden gevoerd.

Deze ontwikkeling is paradoxaal, zo niet ronduit tegengesteld, aan de fundamentele principes die traditioneel worden geassocieerd met linkse ideologieën. Linksgezinden, met hun focus op sociale rechtvaardigheid en gelijkheid, zijn van oudsher sceptisch geweest over machtige bedrijfsgiganten zoals Big Pharma en kritisch over systemische instellingen die potentieel sociale controle kunnen faciliteren, zoals de psychiatrie. Dat deze entiteiten nu worden omarmd of op zijn minst getolereerd door degenen die ooit hun invloed aan de kaak stelden, is een opmerkelijke metamorfose.

De impliciete acceptatie van psychiatrisch dogma door linkse kringen negeert niet alleen het kritische onderzoek van Foucault, maar stemt ook stilzwijgend in met de doctrine van 'might is right' - een idee dat fundamenteel strijdig is met hun uitgedragen beginselen. 'Might is right' vertegenwoordigt een ethos waar macht zich inherent zelf valideert, waar de machthebbers bepalen wat acceptabel, normaal of gezond is. Door de constructies van Big Pharma en psychiatrische